

S O M - H I

Setmanari portantveu del Casal d'Estat Català de Badalona

30 maig 1936

■ Redacció i Administració: Francesc Lairet, 60

■ Número solt: 20 cts.

El camí a seguir

En l'article de la setmana passada explànem l'atàvic criteri espanyol enfront del nostre problema nacional. D'aquella absoluta incomprensió, cap esperar-ne sempre una ofensiva sorda o estrident.

Es per això, que l'autonomia catalana —primer pas cap a la nostra emancipació total— mai no podrà tenir l'estabilitat necessària, per a dur a terme la tasca efectiva i eficient que es requereix.

Catalunya no pot estar pendent del canvi de situacions polítiques d'Espanya. L'Estatut té d'ésser una cosa més sòlida que unes migrades atribucions que facin viatges de Barcelona a Madrid i de Madrid a Barcelona segons el color dels partits que governin.

Ni les dretes espanyoles —quan manen a Madrid— tenen cap dret a immiscuir-se en la política esquerrana catalana, ni les esquerres espanyoles en tindrien tampoc cap, en l'eventualitat que fossin les dretes les que governessin a casa nostra.

El criteri espanyol característic, tan primitiu, dominant i autoritari, aplicat a la seva política estatal, porta com a conseqüència lògica, la impossibilitat de que Catalunya no pugui mai encarrilar degudament la seva minsa autonomia.

Les facultats autonòmiques no han d'estar pendents dels governs que es succeeixin a Madrid. D'aquesta mediatització de les nostres atribucions n'han vingut les jornades d'Octubre i en futurs canvis poden tornar a produir-se.

D'ací la necessitat que els catalans per sobre de llurs tendències, sobreposin el sentiment nacional i constitueixin un bloc íngent, compacte i aglutinat per l'ideal, que ofereixi prou resistència per a fer intangible l'Estatut de les influències i coaccions forasteres.

* *

Els partits governamentals catalans —que es diuen nacionalistes— són els primers que tenen aquest deure. I, no obstant i això, quan lluny estan de realitzar-lo!!

Els nuclis nacionalistes radicals que els estalonen i empenyen, els fan nosa.

Per tal de complir fidelment els pactes contrets amb els homes de Madrid, amb els mateixos que traïren per dues vegades els que contractaren amb Catalunya —a Sant Sebas-

tià i el 17 d'abril al Palau de la Generalitat —quan necessitaren la seva ajuda, s'ha iniciat una política confusionista, barreja de pseudo-federalisme i provincianisme rastrer, amb l'únic objectiu de desvirtuar el sentiment de nacionalisme íntegral que inspira el poble català.

Aquesta tàctica, però, ben aviat els donarà resultats adversos. Els catalanistes de veritat, els nacionalistes sincers que militen als rengles llurs, no s'avindran per gaire més temps a fer el joc provincià de la seva política.

Llur dependència colonial de Madrid i els seus polítics, està en contraposició continuada amb l'ortodòxia nacionalista.

Prat de la Riba va oposar-se sempre a la col·laboració amb el govern central. Aquesta és la veritable posició nacionalista.

* *

Si els partits governamentals fallen en aquest extrem, som nosaltres —els separatistes— els qui hem de realitzar-lo. La seva necessitat és primordial. En depèn la futura llibertat nacional.

I totes les nostres forces hem de dedicar-les a obrir els ulls dels qui encara dubten, i a desvetllar els que no senten encara la flama del nacionalisme. Per sobre de tot, la nostra feina està Catalunya endins.

Hem d'estar amatents a desemascarar els que s'emparen en prestigis immerescuts de patriotisme i traeixen d'altra banda la doctrina nacionalista.

Hem de fer impossible que mai més no tornin acudir a Madrid, uns vils i odiosos botiflers, a desprestigiar amb llur baixa actitud les essències elementals de les nostres institucions nacionals.

I hem d'assolir, amb el nostre estimul, que Catalunya s'estructuri internament amb una solidesa i potència tals, que siguin la garantia d'un esdevenidor triomfant.

Cal que en cada català hi vibri un patriotisme, que no hi hagin ni indiferents ni botiflers.

Quan això sigui un fet, la sort de la pàtria estarà decidida.

La puixança creixent del nacionalisme català, quedà plasmada en la trista diada de l'enterrament dels germans Badia.

Aquella imponent manifestació separatista, fou la sortida esclatant a la superfície de l'ànima nacional de Catalunya. Fou el crit de llibertat de la pàtria oprimida. Ell ens ensenya el camí a seguir.

TALLAFERRO